

РЕШЕНИЕ

№ 1145

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13299** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с управител Л. Б., чрез адв. Д. П., срещу Решение № 223913 от 24.09.2019г. по НАХД 7415/2019 г. на СРС, НО, 12 състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-005771/11.04.2019 г., издадено от директора на Дирекция Инспекция по труда С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ за нарушение на чл. 415 ал. 1 от КТ, като е намалена на 1 500 лева.

В касационната жалба се сочи, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Въззивната инстанция не е обсъдила всички релевантни факти и обстоятелства. Твърди се, че не са налице всички реквизити на АУАН и съвпадение между изложеното в него и НП. Счита, че в НП има грешно посочени констатации. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него наказателното постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се явява и не се представлява. С молба от 17.01.2020 г. моли да бъде даден ход на делото в негово

отсъствие.

Ответникът, Дирекция „Инспекция по труда“ С. –се представлява от юрк. С., която оспорва подадената касационна жалба.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, II касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Административен съд София-град, II-ри касационен състав, като съобрази изложените в жалбата касационни основания, събраните по делото доказателства и извърши касационна проверка на оспорваното решение по чл. 218, ал. 2 от АПК, прие за установено следното:

В периода от 17.01.2019г. до 13.02.2019г. инспектори в Дирекция „Инспекция по труда” – С., извършили проверка по сигнал от 10.01.2019г., от Х. К. Г. с ЕГН [ЕГН] за спазване на трудовото законодателство от [фирма], ЕИК[ЕИК].

В резултат от извършената проверка бил съставен протокол за извършена проверка с изх.№ ПР1902035 от 13.02.2019г., в който били дадени задължителни предписания на проверяваното лице.

В т.5 от протокола било предписано работодателят да изплати на Д. М. Д. с ЕГН [ЕГН], Х. Е. С. с ЕГН [ЕГН] и Х. К. Г. с ЕГН [ЕГН], уговореното трудово възнаграждение за извършена работа за месец октомври 2018г., съгласно чл.128, т. 2 от КТ в срок до 28.02.2019г.

В периода 01.03.2019 г. до 21.03.2019г. св. Г. Й., Д. К., Р. А.-Г. – главни инспектори и Е. Б. – старши инспектор в ДИТ С., извършили последваща контролна проверка за спазване на трудовото законодателство от [фирма], ЕИК[ЕИК].

При извършената проверка по документи било установено, че дружеството не е изпълнило даденото му в т. 5 от ПИП с изх. № ПР1902035 от 13.02.2019г. предписание, за което бил съставен ПИП с изх. № 1907184 от 21.03.2019 г.

За така констатираното нарушение св. Г. Й. – гл.инспектор при Д”ИТ”-С., в присъствието на упълномощен представител на [фирма], ЕИК[ЕИК] и свидетели съставила против дружеството Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-005771/21.03.2019 г.

Въз основа на съставения АУАН било издадено НП № 22-005771 от 11.04.2019г., издадено от директора на Д “ИТ” С., с което на жалбоподателя е наложена на основание чл. 415, ал. 1 от КТ – „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева.

В срока по чл. 44, ал.1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения от страна на санкционираното дружество.

Въззивният съд е приел за доказано описаното от фактическа страна в АУАН и НП нарушение, съставомерно по чл. 415, ал. 1 от КТ от обективна страна и от касатора, в качеството му на работодател - неизпълнение на дадено задължително предписание с

протокол за извършена проверка от 21.03.2019 г. Съдът е приел фактическата обстановка за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

СРС е изложил и мотиви, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. При липса на процесуални нарушения съдът намерил, че правилно е приложен и материалният закон, като дружеството е осъществило състава на вмененото му нарушение. При изложени съображения относно вида и размера на наказанието СРС правилно е преценил като законосъобразно наложената санкция да бъде намалена в минимален размер.

Необосновани са твърденията на касатора за неправилност на изводите на съда в обжалваното решение по приложението на закона относно допуснати процесуални нарушения при издаването на НП. Софийският районен съд е изложил правилни, законосъобразни и подробни мотиви, които настоящата инстанция споделя и не намира за необходимо да преповтаря.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на СРС, че неизпълнението на предписанията е нарушение на просто извършване и е било осъществено още с изтичането на срока за изпълнение на предписанията, т.е. не е било изпълнено задължителното предписание по т.5 от протокола, да изплати на Д. М. Д. с ЕГН [ЕГН], Х. Е. С. с ЕГН [ЕГН] и Х. К. Г. с ЕГН [ЕГН], уговореното трудово възнаграждение за извършена работа за месец октомври 2018г., съгласно чл.128, т. 2 от КТ в срок до 28.02.2019г.

По изложените съображения, обжалваното съдебно решение, като валидно и допустимо, постановено от законен състав и по подадена в срок жалба, срещу подлежащо на съдебен контрол НП, като постановено и при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 223913 от 24.09.2019 г. по НАХД 7415/2019г. на Софийски районен съд, НО, 12 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с управител Л. Б. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ /Д „ИТ“/ - С. съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

